

ells; i si el que varen fer ells no és exactament noble, el que hem fet nosaltres tampoc.

Diríeu que és un treball crític?

El retrat de costums sempre és crític, tot i que està matisat. No vivim en un món absolutament horrible, ni ho planteig així. En Castro ho diu: aquest món és meravellós si aconseguïeu sobreviure.

¿És una novel·la més mallorquina que catalana?

Volia que fos tan catalana com mallorquina. De fet, hi ha un tipus de narrador i de mirada que és molt la del modernet de Barcelona. Al *hips-ter* barceloní quan li poses un Llorenç davant queda una mica espantat i diu: "I això què és?! Qui és aquest salvatge?". I no l'entén gaire, però en el fons hi empatitza perquè hi veu una espècie d'autenticitat.

No és la vostra Sicília sense morts. "Era el meu millor amic i el vaig matar", així començau.

La novel·la de Guillem Frontera va ser una inspiració per a la meua. Aquesta visió que Mallorca és Sicília sense morts no l'he tinguda mai. Jo m'he criat, com molta gent, llegint l'*Última Hora*. La secció de crònica negra de l'*Última Hora* em feia sempre la impressió de viure a Chicago.

I l'opció d'un títol antoniafontià?

Era un títol com de treball i a poc a poc es va anar consolidant. La cançó d'Antònia Font és *Mecanismes* i acaben dient "tots els mecanismes", repetint-ho cada pic més fort fins que ho criden de mala manera. Aquesta cosa obsessiva d'aquest grup també m'agradava, i es pot assemblar a aquest surrealisme que du dins el cap en Bernadí. Però si es diu *Tots els mecanismes* és perquè són tots els angles des dels quals es pot mirar una cosa i també totes les maneres de narrar.

De fet, hi ha un gran desplegament de mecanismes narratius.

Sí, però no és el motiu d'escriure. No vull fer exhibicionisme de recursos. He volgut que el lector assisteixi a la manera com s'ha fet el llibre i per què té aquesta forma. I sí, hi ha algú que arreplega cròniques, interrogatoris judicials, hi ha recursos teatrals, monòlegs còmics, articles periodístics, crònica, reportatge, perfil literari... Tot són maneres d'explicar històries, això m'interessava dir-ho. Un acudit també és una història.

Esriptura ràpida, directa, amb moltes frases llampants, com tuits. Em trob còmode en l'estil informal, que és literari però al mateix temps és oral. I m'agraden, em surten les frases llampants, subratllables. La novel·la en té moltes. Potser les veurem per Twitter, i de fet, està pensat perquè pugui ser així. ♦♦

CRISTINA CALDERER

Laura Gost, una mirada irònica a les contradiccions

La mallorquina publica la seva segona novel·la, 'El món es torna senzill', a l'editorial Empúries. Abandona el to més naïf i innocent del seu primer llibre i es presenta ara amb una veu desacomplexada i més desfermada.

♦♦♦♦ Clàudia Darder

Ser bulímica implica tenir problemes amb la part ètica del propi cos? ¿La primera vegada al llit amb algú sempre ha de ser màgica i especial? ¿Un avortament natural és traumàtic per a tothom que el pateix? En l'espai de correcció política instal·lat en els nostres dies sembla que aquestes preguntes es responen amb un sí, però la protagonista de la novel·la *El món es torna senzill* (Empúries), la segona de Laura Gost (sa Pobla, 1993), fa que el lector hi doni algunes voltes. "En aquestes pàgines hi ha un punt de voler qüestionar les grans sentències. No vull dir que no t'hi puguis sentir identificat, amb aquestes, però em sembla interessant posar en dubte aquestes idees categòriques", diu l'escriptora.

En aquesta novel·la, que és la seva "carta de presentació" a Catalunya, diu ella, no hi ha ni rastre del to "naïf" i "innocent" –que ningú es deixi enganyar pel títol del nou llibre– que caracteritzava *La cosina gran* (Leonard Muntaner), la primera novel·la de Gost. Contràriament, l'autora obre, en aquesta narració, una porta al lector perquè faci de *voyeur* del flux de pensaments d'una dona obsessionada pel control, curiosa, irreverent, emocionalment distant i irònica. "En la novel·la hi volia plasmar paradoxes i contradiccions, sense abandonar la ironia i un punt d'hu-

mor negre. La protagonista –a qui coneixem quan és adolescent, però ens relata la seva vida fins que ja és una adulta amb experiències– canalitza la seva obsessió pel control amb el vòmit, però està oberta a deixar que la vida li faci la contra. Té una mirada oberta", explica l'escriptora. En aquest sentit, "el llibre intenta ser una defensa de l'autoindulgència, el perdó cap a un mateix", apunta. A més, en tota la novel·la hi ha un joc entre la materialitat i l'intangible, els sentits figurats i els literals: "La part emocional i mental sempre té una materialització física, visceral, fins i tot escatològica. Per això m'agrada parlar de dos grans conceptes: el de plenitud i el de buidor. S'encaren des del sentit figurat, que podem associar a la satisfacció, o a estar farta. I també des del sentit més literal: que menges, que expulses, que penetra dins tu i què en surt. O bé què hi queda, en el cas d'un embaràs".

Saber-se els monstres

El lector coneix les "pors", les "parts més fosques" i els "monstres interiors" de la protagonista al mateix temps que ella, a través d'un monòleg interior desacomplexat que no perd el ritme gràcies a la combinació de "paràgrafs llargs de pensaments més profunds i complexos amb diàlegs breus, sense guions", descriu Gost.

EL MÓN ES TORNA SENZILL
LAURA GOST
EMPÚRIES
176 PÀG. / 16,90 €

Aquesta part és important, perquè és amb l'autoconeixement que la vida –o el món– es torna senzilla: "Pens que les persones que no coneixen ni analitzen els seus monstres, les parts fosques de la vida, poden arribar a ser més vulnerables i perilloses que les que han detectat les seves mancances, o les seves ombres. Saber on són els permet domesticar-los", apunta. L'acumulació d'experiències dures i doloroses, o bé, simplement, vivències més banals, que permeten a algú entendre's, perdonar-se, conèixer-se, descontrolar-se en el algun sentit, permet que cadascú "desenvolupi els seus mecanismes per fer que el món es torni senzill".

Els lectors que ja coneguin la mallorquina per *La cosina gran* descobriran en les pàgines d'aquest nou llibre una escriptora més "desfermada", que s'ha "deixat endur més" durant el procés d'escriptura. Hi ha, per tant, "un punt volgutament genuí", ja que no hi ha gaire "artifici", en aquest títol, diu l'escriptora. Desenvolupa l'ofici, diu, "amb màxim respecte cap al lector" i amb "l'anhel que hi empatitzi i en gaudeixi". I diu, com a colofó de la conversa, que "s'hauria de desconfiar dels escriptors que publiquen i diuen que escriuen per a ells mateixos". Evidentment, no és el seu cas. ♦♦